

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 lipca 2014 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi zasądził od Wyższej Szkoły Studiów (...) w Ł. na rzecz R. B. określone wartościowo w ujęciu miesięcznym kwoty tytułem dodatku za staż pracy oraz kwotę skapitalizowanych odsetek wraz ustawowymi odsetkami.

Dokonując powyższego rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy ustalił, że powódka była zatrudniona w Wyższej Szkole Studiów (...) w Ł. od 1 października 2007 roku do 30 czerwca 2013 roku na stanowisku kwestora. Pracodawca nie wypłacał powódce w okresie zatrudnienia dodatku za staż pracy.

W dniach 11 i 6 marca 2014 roku, strona pozwana wypłaciła powódce dodatek stażowy za okres od 28 lutego 2011 roku do 30 września 2011 roku w kwocie 8.000 zł, natomiast co do dalszego okresu zajęła stanowisko, że powódce nie przysługuje taki dodatek z uwagi na to, że wcześniej go nie otrzymywała, a w jej ocenie, jedynie wcześniejsze otrzymywanie dodatku stażowego zostało przez ustawodawcę potraktowane jako przesłanka zachowania prawa do świadczenia po zmianie obowiązujących przepisów.

Sąd Rejonowy zważył, że poprzednie brzmienie art. 154 ust. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. - Prawo w szkolnictwie wyższym (jednolity tekst: Dz.U. z 2012 r., poz. 572 ze zm.; dalej Prawo o szkolnictwie wyższym), przed jego nowelizacją - od 1 października 2011 roku - na podstawie ustawy z dnia 18 marca 2011 r. o zmianie ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 84, poz. 455 ze zm.; dalej ustawa zmieniająca), przyznawało prawo do dodatku stażowego pracownikom wszystkich uczelni, bez rozróżnienia na uczelnie publiczne i niepubliczne. W związku z powyższym do dnia wejścia w życie tej nowelizacji na pracodawcach ciążył obowiązek wypłacania takiego dodatku bez względu na charakter danej placówki. Nowe brzmienie tego artykułu nie przyznaje prawa do dodatku stażowego pracownikom uczelni niepublicznych. Natomiast w oparciu o art. 26 ustawy zmieniającej prawo do dodatku stażowego zachowali tylko ci pracownicy uczelni niepublicznych, którzy otrzymywali dodatek stażowy przed dniem wejścia w życie ustawy zmieniającej. W ocenie Sądu I instancji, każdy z pracowników uczelni niepublicznej, który nabył przed zmianą ustawy prawo do wypłaty dodatku, zachowuje to prawo nadal.

Z powyższym rozstrzygnięciem nie zgodziła się strona pozwana, która wniosła apelację zaskarżając wyrok w zakresie punktu I, II, IV, V i VII. W apelacji zgłoszono zarzuty naruszenia:

1. art. 154 ust. 3 Ustawy z dnia 27 lipca 2005 roku Prawo o szkolnictwie wyższym w zw. z art. 26 Ustawy o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, iż powódkom przysługuje prawo do dodatku stażowego w sytuacji, gdy przed wejściem w życie Ustawy w dniu 1 października 2011 roku tego dodatku nie otrzymywały;
2. art. 154 ust. 3 Ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym w zw. z art. 151 tejże Ustawy i § 20 Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 22 grudnia 2006 roku przez niedostateczne rozważenie, iż przepisy te mają kluczowe znaczenie przy obliczaniu należnego pracownikom akademickim dodatku stażowego i mają one zastosowanie tylko i wyłącznie do dodatków stażowych na uczelniach publicznych;
3. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez nierozważenie całokształtu materiału dowodowego oraz przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, która w niniejszej sprawie przybrała charakter dowolny w szczególności wobec stwierdzenia, iż brzmienie przepisów przemawia za wypłatą dodatków stażowych na rzecz powódek.

W granicach tak określonych zarzutów apelacyjnych pozwana wniosła o zmianę wyroku z dnia 17 lipca 2014 r. poprzez oddalenie powództw w całości oraz zasądzenie od powódek na rzecz pozwanej kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego

wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Pierwszej Instancji, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania.

Wyrokiem z dnia 4 grudnia 2014 r. Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił apelację strony pozwanej.

Sąd drugiej instancji uznał za trafne i w konsekwencji przyjął - jako własne - ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego, jak i jego wywody prawne. Za bezsporne przyjął Sąd Okręgowy, że strona pozwana jest uczelnią niepubliczną oraz że nie wypłacała powódcom dodatków stażowych przed 1 października 2011 roku, pomimo takiego obowiązku wynikającego z art. 154 ust. 3 Prawa o szkolnictwie wyższym.

W ocenie Sądu Okręgowego, pracownik uczelni niepublicznej, który nabył prawo do dodatku lub nowej jego wysokości, zgodnie z przepisami sprzed 1 października 2011 roku, zachowuje prawo do tego dodatku, ale w nierosnącej już wysokości, tylko w takiej, jaka przysługiwała mu w dniu 30 września 2011 roku.

Odnosząc się do podniesionego na rozprawie apelacyjnej zarzutu błędnego wyliczenia powódce dodatku stażowego, Sąd stwierdził, że takiego zarzutu pozwana nie podnosiła na żadnym etapie postępowania pierwszo instancyjnego, ani w apelacji i uznał go za spóźniony. Sąd drugiej instancji podkreślił, że sama strona pozwana w marcu 2014 r. wypłaciła R. B. zaległe dodatki stażowe w wysokości 20% wynagrodzenia. Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że zgodnie z treścią art. 154 ust. 3 Prawa o szkolnictwie wyższym, w brzmieniu sprzed nowelizacji z 2011 roku, dodatek ten przysługiwał w wysokości 1% wynagrodzenia zasadniczego za każdy rok pracy. Ustawodawca nie wskazywał zatem w powołanym przepisie, aby 1% dodatku przysługiwał za każdy rok pracy na uczelni. Tym samym brak jest podstaw do dokonywania interpretacji wskazanego przepisu w oderwaniu od jego literalnej wykładni.

Strona pozwana zaskarżyła wyrok z dnia 4 grudnia 2014 r. skargą kasacyjną zarzucając mu naruszenie prawa materialnego polegające na błędnej wykładni oraz niewłaściwym zastosowaniu: art. 154 ust. 3 Prawa o szkolnictwie wyższym; § 20 i 21 rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 22 grudnia 2006 r. w sprawie warunków wynagrodzenia za pracę i przyznawania innych świadczeń związanych z pracą dla pracowników zatrudnionych w uczelniach publicznych (Dz.U. Nr 251, poz. 1852 ze zm.), wskutek błędnego przyjęcia, to jest wbrew treści art. 151 ust. 1 pkt 5 Prawa o szkolnictwie wyższym, że z treści tego przepisu w brzmieniu obowiązującym sprzed nowelizacji w 2011 roku wynika, że dodatek stażowy przysługiwał w wysokości 1% za każdy rok pracy, gdyż ustawodawca nie wskazał, aby dodatek przysługiwał za każdy rok pracy; art. 151 ust. 1 pkt 5 Prawa o szkolnictwie wyższym, wskutek pominięcia tego przepisu i jego niezastosowanie.

W wyniku rozpoznania skargi kasacyjnej strony pozwanej Sąd Najwyższy, wyrokiem z dnia 22 marca 2016 r., uchylił zaskarżony wyrok w części dotyczącej roszczenia powódki R. B. ponad kwotę 4.766,30 zł wraz z ustawowymi odsetkami i sprawę w tym zakresie przekazał Sądowi Okręgowemu w Łodzi do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy podkreślił, że podstawę zarzutu błędnego wyliczenia dodatku stażowego powódce R. B. postawionego w postępowaniu apelacyjnym nie mogły stanowić nowe fakty i dowody (art. 381 k.p.c.), skoro z dowodu z akt osobowych (dopuszczonego przez Sąd pierwszej instancji) wynikał przebieg zatrudnienia powódki. W istocie zatem zarzut ten dotyczył błędnej wykładni art. 154 ust. 3 Prawa o szkolnictwie wyższym, a Sąd drugiej instancji, jako sąd merytoryczny, obowiązany był poczynić własne ustalenia na ich podstawie, jeśli ich brakowało w uzasadnieniu wyroku Sądu pierwszej instancji (o ile w ogóle były one sporne między stronami) i samodzielnie ocenić je z punktu widzenia prawa materialnego, co też - mimo poczynionego zastrzeżenia o spóźnionym zarzucie w tej kwestii - jednak uczynił.

Problem w niniejszej sprawie sprowadza się do rozstrzygnięcia, jak należy rozumieć pojęcie „za każdy rok pracy” użyte w art. 154 ust. 3 Prawa o szkolnictwie wyższym. Od tego bowiem zależy wysokość dodatku stażowego przysługującego powódce przed zmianą legislacyjną dokonaną od 1 października 2011 roku (na podstawie art. 1 pkt 107 lit. b ustawy zmieniającej), kiedy do dodatku za staż pracy uprawniony był także pracownik uczelni niepublicznej. Wprowadzone powyższą ustawą zmieniającą novum polegało na pozbawieniu prawa do omawianego dodatku pracowników uczelni niepublicznych, z zastrzeżeniem zawartym w art. 26, że pracownicy otrzymujący przed dniem wejścia w życie

ustawy dodatek za staż pracy zachowali prawo do tego dodatku w wysokości przysługującej przed dniem wejścia w życie ustawy zmieniającej. W konsekwencji powódka zachowała prawo do dodatku za staż pracy w dotychczasowej wysokości (bez prawa do jego wzrostu).

Sąd Najwyższy zważył, że zgodnie z brzmieniem komentowanego przepisu, pracownikowi uczelni przysługuje dodatek za staż pracy w wysokości 1% wynagrodzenia zasadniczego za każdy rok pracy, wypłacany w okresach miesięcznych, poczynając od czwartego roku pracy, z tym że dodatek ten nie może przekroczyć 20% wynagrodzenia zasadniczego. Zwrot „za każdy rok pracy” jest na tyle niedookreślony i niejednoznaczny, że o jego znaczeniu nie może przesądzać wyłącznie to, że nie zaznaczono w przepisie, że chodzi o każdy rok pracy na uczelni (jak przyjął to Sąd drugiej instancji), innymi słowy, nie można wnioskować o istnieniu prawa pozytywnego na podstawie tego, co nie zostało wysłowione w przepisie - bez odniesienia się do systemowej konstrukcji omawianej regulacji prawnej.

Dodatek za staż pracy jest swego rodzaju ponadstandardowym świadczeniem związanym z pracą w tym znaczeniu, że prawa do niego nie są bezpośrednio określone i zabezpieczone w Kodeksie pracy, należy zaś do innych świadczeń związanych z pracą w rozumieniu art. 77¹ k.p., których przyznawanie należy zasadniczo do układów zbiorowych pracy. Źródłem uprawnienia do dodatku za wysługę lat może być także regulamin wynagradzania (por. art. 77² § 2 k.p.) albo wprost umowa o pracę. W niniejszej sprawie źródłem prawa do dodatku za staż pracy jest Prawo o szkolnictwie wyższym. W ustawie tej (przed omówioną zmianą) zostało ustalone (przyznane) prawo i określono jego podstawowy wzorzec minimum dla pracowników obu rodzajów uczelni (art. 154 ust. 3), a w stosunku do uczelni publicznych wzorzec ten rozszerzono o dodatkowe uprawnienia (art. 151 ust. 1 pkt 5), przyznając ministrowi właściwemu do spraw szkolnictwa wyższego w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy uprawnienie do ustalenia okresów pracy i innych okresów uprawniających do dodatku za staż pracy, o którym mowa w art. 154 ust. 3, z uwzględnieniem określonej w tym przepisie zasady (zob. także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2008 r., II PK 33/08, LEX nr 784920).

Z przedstawionej analizy wynika, że przepis art. 151 ust. 1 pkt 5 nie stanowi powielenia treści art. 154 ust. 3, ale oznacza przyznanie czegoś więcej pracownikom uczelni publicznych w porównaniu do pracowników uczelni niepublicznych. W konkluzji, pracownik uczelni publicznej i niepublicznej miał prawo do dodatku za staż pracy „za każdy rok pracy”, ale tylko pracownikowi uczelni publicznej prawodawca nakazał zaliczać do stażu pracy uprawniającego do dodatku: a) zakończone okresy zatrudnienia, b) inne okresy uwzględniane na podstawie odrębnych przepisów jako okresy, od których zależą uprawnienia pracownicze, c) okresy asystenckich studiów przygotowawczych, odbytych na podstawie przepisów dotyczących zasad i warunków tworzenia w szkołach wyższych asystenckich studiów przygotowawczych, d) okresy pobytu za granicą wynikających ze skierowania udzielonego na podstawie przepisów o kierowaniu za granicę pracowników w celach naukowych, dydaktycznych i szkoleniowych. Wszystkie te wyżej wymienione okresy nie dotyczą pracowników uczelni niepublicznej, co przekreśla możliwość zaliczenia im do stażu pracy „zakończonych okresów zatrudnienia”, czyli okresów zatrudnienia poza uczelnią.

Sąd Najwyższy podkreślił, że ustawodawca posługuje się identyczną techniką legislacyjną, przyznając prawo do dodatku stażowego w innych aktach prawnych (branżowych). Mianowicie ustala w pierwszej kolejności wzorzec minimum, a następnie rozszerza go albo przewiduje możliwość jego rozszerzenia w aktach wykonawczych (np. art. 33 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. - Karta Nauczyciela, jednolity tekst: Dz.U. z 2014 r., poz. 191 ze zm.; art. 22 ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych, Dz.U. z 2013 r., poz. 269 ze zm.; art. 90 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej, jednolity tekst: Dz.U. z 2014 r., poz. 1111 ze zm.; art. 38 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych, jednolity tekst: Dz.U. z 2014 r., poz. 1202 ze zm.).

Zdaniem Sądu Najwyższego, odwołując się do wykładni systemowej nie można nie dostrzec, że pragmatyki służbowe regulują uprawnienia poszczególnych grup zawodowych, a w przypadku Prawa o szkolnictwie wyższym ta grupa to „pracownicy uczelni”. Właśnie ten status „pracownika uczelni” decyduje o przyznaniu określonych uprawnień. Są one związane zatem ogólnie z pracą na uczelni. Dlatego też ustalony w art. 154 ust. 3 Prawa o szkolnictwie wyższym (w uprzednim brzmieniu) wzorzec minimum należy tłumaczyć w ten sposób, że „każdy rok pracy” to „każdy rok pracy” jako pracownika uczelni. Do takiego wniosku skłania również brzmienie powyższego przepisu. Przepis ten

formuluje ogólny warunek „bycia” pracownikiem uczelni, a nie pracownikiem danej uczelni, nie odnosi się więc tylko do aktualnego zatrudnienia, ale do każdego zatrudnienia na uczelni.

W rezultacie, za uzasadniony Sąd Najwyższy uznał zarzut błędnej wykładni oraz niewłaściwego zastosowania art. 154 ust. 3 Prawa o szkolnictwie wyższym i na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 2 sierpnia 2016 r. pełnomocnik strony pozwanej poparł apelację i wniósł o oddalenie powództwa ponad kwotę 4.766,30 złotych oraz o rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego i przed Sądem Najwyższym.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił i zważył, co następuje.

Apelacja w części zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego apelujący zasadnie podnosi, że zaskarżony wyrok został wydany z naruszeniem przepisów prawa materialnego, które miało wpływ na sposób rozstrzygnięcia przedmiotowego sporu.

W świetle poglądu prawnego wyrażonego przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22 marca 2016 r. nie ma wątpliwości co do interpretacji sformułowania „za każdy rok pracy” przyjętego w dyspozycji art. 154 ust. 3 Prawa o szkolnictwie wyższym (jednolity tekst Dz. U, z 2012 roku, poz 572). Przepis ten stanowi, że pracownikowi uczelni publicznej przysługuje dodatek za staż pracy w wysokości 1% wynagrodzenia zasadniczego za każdy rok pracy, wypłacany w okresach miesięcznych, poczynając od czwartego roku pracy, z tym że dodatek ten nie może przekroczyć 20% wynagrodzenia zasadniczego.

Zgodnie z brzmieniem komentowanego przepisu, zwrot „za każdy rok pracy” jest na tyle niedookreślony i niejednoznaczny, że o jego znaczeniu nie może przesądzać wyłącznie to, że nie zaznaczono w przepisie, że chodzi o każdy rok pracy na uczelni. Innymi słowy, nie można wnioskować o istnieniu prawa pozytywnego na podstawie tego, co nie zostało wysłowione w przepisie - bez odniesienia się do systemowej konstrukcji omawianej regulacji prawnej.

W przedmiotowej sprawie źródłem prawa do dodatku za staż pracy jest Prawo o szkolnictwie wyższym. W ustawie tej (przed omówioną zmianą) zostało ustalone (przyznane) prawo i określono jego podstawowy wzorzec minimum dla pracowników obu rodzajów uczelni (art. 154 ust. 3), a w stosunku do uczelni publicznych wzorzec ten rozszerzono o dodatkowe uprawnienia (art. 151 ust. 1 pkt 5), przyznając ministrowi właściwemu do spraw szkolnictwa wyższego w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy uprawnienie do ustalenia okresów pracy i innych okresów uprawniających do dodatku za staż pracy, o którym mowa w art. 154 ust. 3, z uwzględnieniem określonej w tym przepisie zasady (zob. także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2008 r., II PK 33/08, LEX nr 784920).

Przepis art. 151 ust. 1 pkt 5 nie stanowi powielenia treści art. 154 ust. 3, ale oznacza przyznanie czegoś więcej pracownikom uczelni publicznych w porównaniu do pracowników uczelni niepublicznych. W konkluzji, pracownik uczelni publicznej i niepublicznej miał prawo do dodatku za staż pracy „za każdy rok pracy”, ale tylko pracownikowi uczelni publicznej pracodawca nakazał zaliczać do stażu pracy uprawniającego do dodatku: a) zakończone okresy zatrudnienia, b) inne okresy uwzględniane na podstawie odrębnych przepisów jako okresy, od których zależą uprawnienia pracownicze, c) okresy asystenckich studiów przygotowawczych, odbytych na podstawie przepisów dotyczących zasad i warunków tworzenia w szkołach wyższych asystenckich studiów przygotowawczych, d) okresy pobytu za granicą wynikające ze skierowania udzielonego na podstawie przepisów o kierowaniu za granicę pracowników w celach naukowych, dydaktycznych i szkoleniowych. Wszystkie te wyżej wymienione okresy nie dotyczą pracowników uczelni niepublicznej, co przekreśla możliwość zaliczenia im do stażu pracy „zakończonych okresów zatrudnienia”, czyli okresów zatrudnienia poza uczelnią.

Pragmatyki służbowe regulują uprawnienia poszczególnych grup zawodowych, a w przypadku Prawa o szkolnictwie wyższym ta grupa to „pracownicy uczelni”. Właśnie ten status „pracownika uczelni” decyduje o przyznaniu określonych uprawnień. Są one związane zatem ogólnie z pracą na uczelni. Dlatego też ustalony w art. 154 ust. 3

Prawa o szkolnictwie wyższym (w uprzednim brzmieniu) wzorzec minimum należy tłumaczyć w ten sposób, że „każdy rok pracy” to „każdy rok pracy” jako pracownika uczelni. Do takiego wniosku skłania również brzmienie powyższego przepisu. Przepis ten formułuje ogólny warunek „bycia” pracownikiem uczelni, a nie pracownikiem danej uczelni, nie odnosi się więc tylko do aktualnego zatrudnienia, ale do każdego zatrudnienia na uczelni.

Kierując się powyższym poglądem Sądu Najwyższego, którym Sąd drugiej instancji jest związany przy ponownym rozpoznaniu sprawy, apelacyjny zarzut błędnej wykładni oraz niewłaściwego zastosowania art. 154 ust. 3 Prawa o szkolnictwie wyższym należało uznać za uzasadniony.

Zwrócić należy uwagę, że powódka R. B. była zatrudniona w pozwanej uczelni od dnia 1 października 2007 r. do dnia 30 czerwca 2013 r. We wcześniejszych okresach aktywności zawodowej nie była natomiast „pracownikiem uczelni”. W związku z tym staż pracy, który uprawniał do nabycia przedmiotowego dodatku mógł być uwzględniony jedynie za okres zatrudnienia w Wyższej Szkole Studiów (...) w Ł.. Z dyspozycji zaś art. 154 ust. 3 Prawa o szkolnictwie wyższym wynika, że pracownikowi uczelni przysługuje dodatek za staż pracy w wysokości 1% wynagrodzenia zasadniczego za każdy rok pracy, wypłacany w okresach miesięcznych, poczynając od czwartego roku pracy, z tym że dodatek ten nie może przekroczyć 20% wynagrodzenia zasadniczego. Zatem powódka od dnia 1 października 2011 r. nabyła prawo do dodatku stażowego w wymiarze 4% wynagrodzenia zasadniczego, nie zaś jak błędnie przyjęła w wysokości 20% tego wynagrodzenia. Pozwany załączył do skargi kasacyjnej wyliczenie dodatku stażowego za wskazany w pozwie okres i przyjął, że za okres od dnia 1 października 2011 r. do dnia 30 września 2012 r. należna jest powódce kwota 2.400 złotych zaś od dnia 1 października 2012 roku do dnia 30 czerwca 2013 roku jest to kwota 1.800 złotych co sumarycznie stanowi 4.200 złotych. Ponadto uwzględnił w swoich wyliczeniach kwotę skapitalizowanych odsetek ustawowych należną za okres od 1 lutego 2011 roku do 30 września 2011 roku wynoszącą 566,30 złotych. Razem daje to kwotę 4.766,30 złotych. Powyższe wyliczenie pozwanego nie było przez stronę przeciwną kwestionowane ani w postępowaniu kasacyjnym, ani apelacyjnym. Można zatem przyjąć, że od strony arytmetycznej było ono bezsporne. Wyliczenie to wziął pod uwagę Sąd Najwyższy, który uchylił wyrok w zaskarżonej części dotyczącej roszczenia R. B. właśnie ponad kwotę 4.766,30 złotych wraz z ustawowymi odsetkami. Oznacza to, że co do należności nieprzekraczającej tej kwoty wyrok Sądu Rejonowego się uprawomocnił. Natomiast Sąd Okręgowy związany rozstrzygnięciem Sądu Najwyższego orzekł w pozostałym zakresie czyli co do należnych odsetek ustawowych. Odsetki te przysługują od kwoty dodatku stażowego wynoszącej 200 złotych za każdy miesiąc pracy przypadający w okresie od października 2011 r. do czerwca 2013 r. Ponadto od dnia 7 marca 2014 r. powódce przysługują odsetki ustawowe od skapitalizowanych na dzień 6 marca 2014 roku odsetek w wysokości 566,30 złotych.

Z powyższych względów i na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy w Łodzi zmienił zaskarżony wyrok z punkcie I w ten sposób, że zasądził od Wyższej Szkoły Studiów (...) w Ł. na rzecz R. B.:

- a/ odsetki ustawowe od kwoty 200 zł za okres od dnia 1 listopada 2011 roku do dnia zapłaty;
- b/ odsetki ustawowe od kwoty 200 zł za okres od dnia 1 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty;
- c/ odsetki ustawowe od kwoty 200 zł za okres od dnia 1 stycznia 2012 roku do dnia zapłaty;
- d/ odsetki ustawowe od kwoty 200 zł za okres od dnia 1 lutego 2012 roku do dnia zapłaty;
- e/ odsetki ustawowe od kwoty 200 zł za okres od dnia 1 marca 2012 roku do dnia zapłaty;
- f/ odsetki ustawowe od kwoty 200 zł za okres od dnia 1 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty;
- g/ odsetki ustawowe od kwoty 200 zł za okres od dnia 1 maja 2012 roku do dnia zapłaty;
- h/ odsetki ustawowe od kwoty 200 zł za okres od dnia 1 czerwca 2012 roku do dnia zapłaty;
- i/ odsetki ustawowe od kwoty 200 zł za okres od dnia 1 lipca 2012 roku do dnia zapłaty;

- j/ odsetki ustawowe od kwoty 200 zł za okres od dnia 1 sierpnia 2012 roku do dnia zapłaty;
- k/ odsetki ustawowe od kwoty 200 zł za okres od dnia 1 września 2012 roku do dnia zapłaty;
- l/ odsetki ustawowe od kwoty 200 zł za okres od dnia 1 października 2012 roku do dnia zapłaty;
- ł/ odsetki ustawowe od kwoty 200 zł za okres od dnia 1 listopada 2012 roku do dnia zapłaty;
- m/ odsetki ustawowe od kwoty 200 zł za okres od dnia 1 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty;
- n/ odsetki ustawowe od kwoty 200 zł za okres od dnia 1 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty;
- o/ odsetki ustawowe od kwoty 200 zł za okres od dnia 1 lutego 2013 roku do dnia zapłaty;
- p/ odsetki ustawowe od kwoty 200 zł za okres od dnia 1 marca 2013 roku do dnia zapłaty;
- r/ odsetki ustawowe od kwoty 200 zł za okres od dnia 1 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty;
- s/ odsetki ustawowe od kwoty 200 zł za okres od dnia 1 maja 2013 roku do dnia zapłaty;
- t/ odsetki ustawowe od kwoty 200 zł za okres od dnia 6 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty;
- u/ odsetki ustawowe od kwoty 200 zł za okres od dnia 6 lipca 2013 roku do dnia zapłaty;
- w/ odsetki ustawowe od kwoty skapitalizowanych na dzień 6 marca 2014 roku odsetek ustawowych w wysokości 566,30 zł za okres od dnia 7 marca 2014 roku do dnia zapłaty.

W pozostałym zakresie apelacja podlegała oddaleniu. Jak wskazano powyżej, pozwany uznał roszczenie do kwoty 4.766,30 złotych. Pomimo tak obranego stanowiska nie cofnął jednak apelacji we wskazanym zakresie. To zaś oznacza, że konkludentnie nadal podtrzymywał zarzuty apelacji dotyczące zasady zasądzenia przez Sąd Rejonowy dodatku za staż pracy. Z tych też względów Sąd Okręgowy apelację w pozostałym zakresie – jako niezasadną – oddalił w oparciu o art. 385 k.p.c..

O kosztach postępowania apelacyjnego oraz kasacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 100 k.p.c.

Przepis ten stanowi, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczonej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

Jeśli strony w równym lub zbliżonym stopniu wygrały i przegrały proces, a jednocześnie w takim samym stosunku poniosły koszty procesu, koszty te powinny zostać wzajemnie zniesione. Realny wynik wzajemnego zniesienia kosztów procesu nie może być inny niż wynik ich rozdzielania w takim stosunku, w jakim każda ze stron procesu przegrała (zob. postanowienie SN z dnia 10 maja 1985 r., II CZ 56/85, Lex nr 8716).

W niniejszej sprawie powódka wygrała jedynie w części wartości dochodzonych roszczeń, tj. co do dodatku stażowego należnego w wysokości 4%, nie zaś na poziomie 20% oraz odsetek ustawowych przysługujących od kwoty 200 złotych (zamiast 1.000 złotych) za każdy miesiąc i skapitalizowanych w niższej kwocie odsetek. Powództwo zostało jednak uwzględnione co do zasady. To zaś oznacza, że strony w zbliżonym stopniu przegrały, jak i wygrały proces. W związku z tym zasadnym było zniesienie wzajemnie między stronami kosztów postępowania apelacyjnego oraz kasacyjnego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy w Łodzi orzekł, jak w sentencji.

Przewodniczący: Sędziowie:

E.W.